

BELI ČASI

BRANKO RUDOLF

Spomnjam se, čez goro
prišla je pomlad.
Od daleč s poljan je dehtelo,
od gor nalahno je velo,
da zrak je poln bil sanj in nad.

In dnevi bili so jasni,
a noči zveneče ko bron.
Edino, da čas se umika,
sem vedel, če od zvonika
udaril svareči je zvon.

Prišel je val iz daljave —
v neskončnost se vrača od nas;
pred modrim ozadjem nebesa,
tiho visoka drevesa
dvigajo vitki svoj stas.

Zdaj kri mi poje v beli čas —
Glej, dolina se je razcvetela,
kali še solnce greje
in drevesa iztezajo veje
v daljavo, kot bi hrepenela.

SEN

BRANKO RUDOLF

Sanjal sem, da si veslala z menoj na reki veliki, poletni,
nič manj sigurna kot jaz, in tvoj gibki stas
se spajal je z ozkim čolnom v ritmu in kretnji.

Ob najinih krnih živi šumeli so vali
in reka je bila kot ti — lesket, a spod globočine;
in solnčna luč je bliskala od gladine,
da topli odsevi na tvoji so koži igrali.

Ko radostno srčni val mi je v žilah udarjal,
so prsi bile mi polne slasti prevelike.
Občutil življenje vsake žive sem slike;
za vse mi je čut zazvenel, mi je duh odgovarjal.

A resna bila si ti — ko dan se razvija,
zapolje tajno življenje v vseh bitjih krepkeje,
tako moči so ti bile s prostora brez meje
in tvoje kretnje so bile kot melodija.

Scvetele so sanje, ki dolgo rastle so v krvi
— glej, lahka sta duh in telo, a težki so čuti —
otrok si bila, ki lastne tajne ne sluti,
odsev prostora ti bil je v očeh in na loku obrvi.

Za mene bili ste eno veseljnost in ti
in vendar, telesa so vedno še govorila;
in kakor da v koži zvenela bi nova čutila,
tako med nama so tekle nevidne vezi.

In zdaj, ko sva skupaj čoln ob čolnu veslala,
se nisva ozrla, a kretnje so valovile,
med tabo in mano polne sile so bile
in ritma najinih rok in ramen sta se dobro poznala.

MOJSTER FRANÇOIS VILLON

A L F O N Z G S P A N

(Konec.)

III

Kakor je zabrisal čas podobo Villonovega telesnega lika, tako je zabrisal tudi njegovo delo, da je danes kakor starinski mozaik, ki je zlasti na obrobnih krajih tako poškodovan, da komaj še razločimo prvotne barve in obrise. Drobna knjižica stihov, ki se je po čudnem naključju ohranila, nekaj najdb med zbirkami sodobnih poetov in dve, tri letnice, ki jih je pesnik sam vplel v svoje verze — to je do malega vse, kar vemo o Villonovem pesniškem delu, ki šteje vsega skupaj malo nad tri tisoč verzov. Za sporočilo Villonove ostaline gre zahvala bolj pesnikovim anonimnim prijateljem kot njegovi literarni ambiciji in prizadevanju, da bi zapustil svojo umetniško dediščino kesnejšim rodovom. Leta 1489. — vsekakor že po Villonovi smrti — je namreč izšla prva zbirka njegovih verzov, ki so jo objavili pesnikovi prijatelji bodi po kakem zdaj izgubljenem rokopisu, bodi po kakih prepisih. Ta zbirčica je obsegala „Veliki testament“, „Dodatek k testamentu“, „Žargon“, „Mali testament“ in še nekaj neurejenih stihov in balad ter je bila edina podlaga vsem kesnejšim izdajam, ki so morale pretrpeti kakih sto bolj ali manj vestnih redakcij in kaj vem koliko različnih razlag. Dejstvo je — značilno dejstvo za življenje skitalca —, da dozdej še ni nihče našel niti ene same pesnikove svojerodne vrstice. Skeptik torej res nima nikakega dokaza, da je delo, ki ga pripisujejo Villonu, res takšno, kot je poteklo izpod stvariteljske roke. Zato tudi ni nič presenetljivega, da se pojavljajo zdaj, zdaj zbirke s senzacionalnimi odkritji, a se naposled razodene, da niso ta „odkritja“ nič drugega nego gole domneve, literarne invencije in celo falzifikati, ki izvirajo iz osebnega kulta in hočejo z vsemi sredstvi priboriti pesniku priznanje in ugled ali pa poudariti izvestni značaj